

Emlékeim a Kodály Intézetről

Történt 1978. szeptember közepén „éppen 40 éve”. Egy táviratot kaptam, amitől megrettentem. Akkortájt minden távirat valami rossz hírt jelentett számomra és ez meglepően különös helyről, Kecskemétről érkezett. Feladója: Kodály Intézet Titkárság. Pontos szövegére nem emlékszem, de annyi állt benne, hogy szeretnének meghívni hangképző énektanárnak.

Már kezdtem volna óbudai zeneiskolai munkámat, amikor ez a váratlan hír ért. Gondoltam, fele sem tréfa, még sosem jártam a helyszínen, ezt meg kell nézmem.

A kapun belépve olyan érzés fogott el, amit csak a kölni dómba látogatásomhoz hasonlíthatok. Elállt a lélegzetem. Egy más világba érkeztem. A kerengő udvarán öreg hársfa áll. Erről Schubert dala jutott eszembe. Mindenütt tisztaság, derű, nyugalom, kedves fogadtatás. Kodály szellemében folyó munka csábítása tárult elém. Nem tudtam

ellenállni, igent mondtam. Az Intézet ekkorra már hivatalos minőségében működött. Amikor soraimat írom, éppen évfordulóját ünnepli. 43 éve, 1975-ben szeptember 29-én volt az avatási ünnepség. Egyelőre kisebb növendéklétszámmal és egy családias hangulatú tanári karral ment a tanítás. Én ebbe a munkába kapcsolódtam be.

Az Intézet kinevezett igazgatója *Erdei Péter*, helyettese *Ittész Mihály* volt. Az akkori tanárok: Erdeiné Szeles Ida, Gábor Lilla, Hajdú Roland, Keönch Boldizsár, Kocsárné Herboly Ildikó, Kokas Klára, Nemes Klára lettek kollégáim.

Feladataink között kell említeni a szolfézs, zeneelmélet, karvezetés, zongora, kamarazene, Kodály pedagógiájának ismerete, módszertan, népzene, hangképzés tanítását. Én az utóbbival foglalkoztam.

Utamon az a meggyőződés vezetett, hogy tanároknak, különösen énektanároknak komoly hangigénybevételt jelent a napi több órás éneklés és főként a beszéd. Igyekeztem ezen a téren hiányos vagy már elfelejtett ismereteiket felfrissíteni. Hiszem, hogy a tiszta éneklés nem csupán a hallás kiművelésén alapszik, hanem technikai háttere is meghatározó.

A növendékek létszámának emelkedésével a tanárok száma is emelkedett. Így csatlakozott Szabó Orsolya, Kiss Katalin, Kontra Zsuzsa, Plathy Sarolta, Nemes László Norbert és a többiek egészen napjainkig. A kezdeti oktató gárda részben már nyugdíjas, egy részük pedig már a Kodály vezette nagy kórusban zengi az égi harmóniát. Nyugodjanak békében!

Az éves tanfolyamok idővel többévesre bővültek. Nyáron kétévente nemzetközi Kodály-szeminárium alkalmával a legkiválóbb vendégtanárok és előadók működtek közre a kodályi út bemutatásában és gyakorlásában. A teljesség igénye nélkül csak néhányukat említeném: Katanics Mária, Kistétényi Melinda, Forrai Katalin, Vikár László, Vargyas Lajos, Hegyi Erzsébet, Szabó Helga, Szesztay Zsolt, Dobszay László, Joób Árpád, Reményi János, már mind mennyei kórustagok.

Számomra mindig nagy örömet jelentett a reggeli közös éneklés, amit a Református Kollégium nagytermében vezettem, a tanfolyam létszámától függően akár 100-150 résztvevő „bemelegítve”, vidám hangulatban indíthatta napi munkáját.

Azt hiszem, sokat köszönhetek az elvállalt feladatnak, amit még nyugdíjazásom után is kisebb-nagyobb mértékben folytattam. Megismerhettem a világ különböző országaiból érkezett növendékeken keresztül sokféle jellemvonásukat. Láttam, hogyan élnek egymás mellett, hogyan illeszkednek egymáshoz és hazánkhoz az eltérő világból érkezett emberek. A közös cél és feladat: jobb tanárként, Kodály nevével hazatérni, ez forrasztotta őket egységbe.

Az intézeti munkát most már a Zeneakadémia intézményeként *Nemes László Norbert* irányításával végzik. Bízunk benne, hogy a korábbiakhoz hasonlóan kapcsolatuk a Magyar Kodály Társasággal folytatódik a jövőben is.

Intézeti életem kedves emlékei maradnak a kis karácsonyi hangversenyeket követő hangulatos partik, amelyeken növendékeink voltak a vendéglátók. Hazájuk ingyencégeit tálalták fel büszkeséggel és sok szeretettel. A tanévzáró után a hazaindulók búcsúztatására az Intézet tanárai és dolgozói igyekeztek hasonló jókkal útjukra engedni a távozókat.

Még egy számomra kiemelkedő emléket idéznék. 1991 szeptemberében Zsófia spanyol királyné Antall Józsefné és Göncz Árpádné kíséretében ellátogatott Kecskemétre. Énekelhettem nekik Liszt Ferenc és Kodály Zoltán dalait Szabó Orsolya zongoraművész kolléganóm kíséretével. A rövid kis hangverseny után a következőket írta az Intézet emlékkönyvébe:

„Az ember a teljes békesség légkörét érezhette, amit országuknak kívánunk, csakúgy, mint az egész világnak.” (Zsófia királyné, 1991. szeptember 26.)

Való igaz, ahogy a spanyol királyné a békés légkörről írt. Aki ide belép, azt megigézi ez a környezet, ahogyan én is éreztem első látogatásomkor.

Köszönet illeti mindazokat, elsősorban *Kodály Zoltánnét*, akik ezt a békességes zenei szigetet megálmodták, gondos előkészítés után létrehozták. Jómagam csak egy kis láncszem voltam a nagy kerékben, de ha sikerült valakinek hasznára lennem, már nem éltem hiába.

Somorjai Paula